

Урокъ.

(Отъ френски)

Това се случи една зима привечерь. Снѣгътъ валѣше отъ сутринята. Азъ седѣхъ въ стаята заедно съ леля, и пишехъ урока, който ни бѣ задалъ учительтъ.

Леля ми бѣ много строга и не позволяваше да излизамъ на улицата до тогазъ, додѣто не свършихъ работата си, не научехъ уроцитѣ си и то хубаво. Въ младинитѣ си тя сама била учителка, и умѣеше да провѣр-ява уроцитѣ ми. Когато азъ свършихъ, подадохъ ѝ работата, и тя като туряше очилата изпитваше ме. Въ тази вечеръ ний вече свършвахме, когато изведнажъ леля ми изплашена извика:

— Господи, що е това!

Азъ също трепнахъ: голѣма буца снѣгъ удари прозореца, прѣснаха парчета отъ стѣклото, които удариха и счупиха цвѣтната ваза; счупиха и други цвѣта въ саксията. . . . Снѣжната топка се потърколи верѣдъ стаята.

Като се опомни отъ уплаха, леля отиде до прозореца и съгледа, чѣ на улицата нѣколко немирни момче-

та бѣгаха, колкото имъ държатъ краката! Близко до оградата стоеше едно момченце и плачеше.

— Ти ли хвърли топката снѣгъ? — запита го леля.

— Азъ, — оговори момчето прѣзъ сълзи. — Но не нарочно . . . Азъ хвърляхъ топки на улицата, наблизко, а слѣдъ менъ вѣрвяше Иванъ . . . Той ми удари ржката, топката отскочи и удари въ стѣклото. Простете ми.